

УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
УНІВЕРСИТЕТ МИТНОЇ СПРАВИ ТА ФІНАНСІВ
ВИШЕГРАДСЬКИЙ ФОНД

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕР-
ЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ

ВИЩА ШКОЛА МЕНЕДЖМЕНТУ ОХОРОНИ ПРАЦІ
В М. КАТОВІЦЕ

БІЛОРУСЬКИЙ ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ

*II Міжнародна науково-практична конференція
молодих вчених і студентів*

СУЧАСНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ: ТЕНДЕНЦІЇ, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Тези доповідей

6 грудня 2018 р.

Дніпро
2018

Організаційний комітет:

Г.Я. Глуха, доктор економічних наук, доцент – голова оргкомітету;

С.Б. Холод, доктор економічних наук, доцент

В.Є. Момот, доктор економічних наук, професор;

Ю.Є. Петруня, доктор економічних наук, професор;

О.А. Євтушенко, кандидат економічних наук;

О.М. Литвиненко, старший викладач.

С 91 Сучасний менеджмент: тенденції, проблеми та перспективи розвитку: II Міжнародна науково-практична конференція молодих вчених і студентів: тези доповідей, Дніпро, 6 грудня 2018 р. – Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2018. – 276 с.

ISBN 978-966-434-440-8

Збірник містить тези доповідей учасників II Міжнародної науково-практичної конференції молодих вчених і студентів «Сучасний менеджмент: тенденції, проблеми та перспективи розвитку».

Молоді науковці з України та інших країн наводять свої оцінки проблем розвитку системи менеджменту організацій у таких аспектах як інноваційна діяльність, сучасні тенденції стратегічного менеджменту, управління бізнес-процесами суб'єктів господарської діяльності, формування організаційної культури, удосконалення особистісних і колективних творчих здібностей менеджерів, а також шляхи вирішення деяких проблем державного управління.

УДК 658.1

Відповідальна за випуск: Г.Я. Глуха, доктор економічних наук, доцент,
завідувач кафедри інноваційного менеджменту та міжнародної логістики
Університету імені Альфреда Нобеля.

	Возможности	Угрозы
Сильные стороны	Увидим, какие сильные стороны нужно использовать, чтобы реализовать возможности	Покажет, с помощью каких сильных сторон можно противостоять угрозам
Слабые стороны	Покажет, какие слабые стороны могут мешать реализации возможностей	Увидим, от каких слабостей нужно избавиться, чтобы избежать серьезных угроз в будущем

Рис.1. «Принцип действия» SWOT-анализа

Разумеется, учитывая весьма сжатый объем данной работы, будет тяжело описать все преимущества и недостатки SWOT-анализа, но прежде всего необходимо отметить следующие.

Плюсы:

1. Этот метод легко применим в разных сферах экономики и менеджмента (предприятие, подразделение, отдельный продукт и т.д.)
2. Простота в понимании, его может использовать как обычный студент, так и человек, решивший основать свой бизнес.
3. При помощи SWOT-анализа можно выявить слабые стороны, а также найти возможности для их реализации.
4. SWOT-анализ можно использовать, как для быстрой оценки ситуации, так и для разработки стратегического плана.
5. Позволяет посмотреть на проблему с разных сторон.

Минусы:

1. Данный анализ помогает увидеть ситуацию обобщенно.
2. Нет детального анализа всех факторов, взаимосвязей или их важности и подтипов.
3. Отсутствие количественных показателей

В итоге мы видим, что положительных сторон больше. Этот способ отлично подойдет как для начинающих менеджеров, так и для профессионалов, которые хотят сделать общую оценку определенной стратегии. Никогда не поздно совершенствоваться и изучать другие методы стратегического планирования, но и использование такого популярного инструмента, как SWOT – анализ приносит ощутимые результаты.

Научный руководитель: Е.Н. Литвиненко, старший преподаватель

Н.Б. Побережець, Ж.О. Тертична
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини, Умань, Україна

НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ

Управління ризиками стає невід'ємною частиною стратегічного й оперативного управління підприємств агробізнесу, що успішно розвиваються.

Від терміну «вимір ризику», який передбачає розробку моделі оцінки величини того або іншого ризику, підприємства прагнуть перейти до «управління ризиками» – розробки управлінських методик впливу на ризик залежно від оцінної величини ризику [1].

Основною ціллю управління ризиком аграрних підприємств є мінімізація фінансових втрат та максимізація прибутку. Процес управління ризиком пов'язаний з оцінкою рівня окремих видів ризику, їх профілактикою та страхуванням.

Сільськогосподарське виробництво – найбільш ризикова галузь агропромислового комплексу, вона знаходиться під впливом як внутрішніх, так і зовнішніх факторів ризику. Це пов'язано з тим, що результати діяльності сільськогосподарського виробництва визначаються не тільки кількістю і якістю вкладеної праці, рівнем використання техніки і технологій, а й об'єктивними умовами ведення сільськогосподарського виробництва, пов'язаними з підвищеним ступенем ризику. Виділяють дві групи галузевих ризиків: зовнішні і внутрішні.

Зовнішні ризики (цінові, погодні, політичні), як правило, є некерованими з боку господарюючого суб'єкта. Керованими є внутрішні ризики, до яких відносять виробничі (техніко-технологічні) і фінансові ризики втрати неплатоспроможності.

Вплив зовнішніх ризиків, в першу чергу, стосується галузі рослинництва і проявляється не тільки в зниженні урожайності сільськогосподарських культур, а й в різкому варіюванні цін на дану продукцію, що негативно впливає не тільки на виробників, але і на кінцевих споживачів.

Розробка напрямків підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва в умовах управління ризиками та їх реалізація повинні супроводжуватися повноцінною інформаційною забезпеченістю щодо реального стану галузі і динаміки її розвитку.

Ризики в сільському господарстві переважно обумовлені специфічними об'єктивними умовами його ведення, в першу чергу сезонністю і залежністю від погодних умов, особливо актуальними для України. Таким чином, результативність діяльності сільськогосподарських організацій визначається не тільки ефективністю використання вкладених ресурсів, якістю використовуваної техніки і технологій, а й впливом кліматичних погодних чинників. У таких умовах ведення сільськогосподарського виробництва зростає актуальність детального вивчення галузевих ризиків з метою управління ними, можливого усунення або мінімізації негативних наслідків при їх реалізації

У сільському господарстві виділяють ряд головних показників ефективності виробництва, таких як урожайність, собівартість, прибуток, рівень рентабельності, фондівдача, продуктивність праці, вихід валової продукції. Підвищення показників економічної ефективності виробництва можна досягти, збільшуючи результат на попередні витрати, зменшуючи витрати на досягнення попереднього результату або, збільшуючи результат при зменшенні витрат. Всі перераховані можливості підвищення ефекту ґрунтуються на більш економічному витрачанні та використанні ресурсів сільськогосподарського виробництва. Ресурсозбереження є інтенсифікацією сільськогосподарського виробництва. Інтенсифікація – це один з методів управління ризиками в сільському

господарстві, а також засобом досягнення мети, підвищення ефективності виробництва.

Інтенсифікація виробництва виражається не тільки в економному витрачанні і застосуванні ресурсів, але і в заощадженні часу. Скорочення виробничих циклів економить час, виграш якого дає відчутні результати: економію на умовно-постійних витратах і оборотних коштах, зменшення витрат ресурсів, зниження собівартості.

На практиці існує багато інших методів управління ризиками для підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва. Одним із найпоширеніших методів і широко застосовуваних є диверсифікація. Під диверсифікацією розуміють розширення асортименту, зміну виду продукції, виробленої організацією, освоєння нових видів технологій з метою підвищення ефективності виробництва, отримання економічної вигоди, запобігання банкрутству. На сьогоднішній день актуальність диверсифікації виробництва в галузі сільського господарства зростає.

Ще одним методом управління ризиками є страхування. Весь аграрний сектор виступає одним із найбільш ризикових видів підприємницької діяльності, оскільки його розвиток залежить не тільки від фінансово-економічної ситуації та відповідної законодавчої бази, а й від погодно-кліматичних умов, які з кожним роком стають все більш непередбачуваними. З урахуванням того, що на даному етапі розвитку людство ще не навчилось впливати на несприятливі погодні умови, найбільш ефективним механізмом часткового мінімізування їхніх наслідків є використання механізму аграрного страхування.

Страхування сприяє підвищенню ефективності сільськогосподарського виробництва, відшкодування недобору продукції в разі загибелі або пошкодження урожаю сільськогосподарських культур і багаторічних насаджень і, як наслідок, до певної міри стабілізує економічну ситуацію організації. Звичайно, в ризиковій ситуації держава повинна робити істотний вплив щодо запобігання наслідків ризиків.

Система профілактики ризиків хоча і знижує ймовірність їх виникнення, але не в змозі нейтралізувати всі пов'язані з ними негативні фінансові наслідки. Частково цю роль може взяти на себе внутрішнє страхування ризиків, що здійснюється в рамках самого підприємства. Широке використання різноманітних форм профілактики та страхування ризиків дозволяє суттєво знизити розмір можливих фінансових втрат підприємства в умовах нестабільної економіки та частих змін кон'юнктури споживчого ринку.

Для аграрних підприємств страхування має стати ефективним фінансово-економічним інструментом захисту майнових інтересів селян під час виробництва та переробки сільськогосподарської продукції. Подальший розвиток сільськогосподарського страхування повинен бути спрямований на створення вигідних та безпечних умов для ведення бізнесу всіма учасниками аграрного ринку, що передбачає розподіл ризиків між сільськогосподарськими виробниками, переробними підприємствами, банками, страховими компаніями та державою. Така постановка питання дозволить інтегруватись вітчизняним товаровиробникам в європейський та світовий економічний простір, при цьому

захистити їх інтереси, як на внутрішньому, так і зовнішньому ринках сільськогосподарської продукції [2].

Страховання сільськогосподарської діяльності в Україні характеризується нерозвиненістю, низьким проникненням на ринок, а також відсутністю у більшості банків реальних комплексних програм управління ризиками в області агрофінансування. Оскільки дана галузь є однією з пріоритетних для України, державний, банківський і приватний сектори повинні сприяти розвитку сільського господарства та мінімізації ризиків для аграрних підприємств. Необхідно створювати умови для забезпечення всезростаючих потреб у сільськогосподарській продукції всередині країни і на світовому ринку [3].

На рівні господарюючих суб'єктів серед заходів з управління ризиком можна виділити наступні: впровадження сучасних інноваційних технологій для зниження ризику виробництва неконкурентоспроможної продукції і її незатребуваності на ринку; суворе дотримання технології та контролю за термінами проведення агротехнічних заходів для зниження виробничих ризиків; використання високопродуктивних адаптованих сортів рослин і порід тварин, стійких до хвороб; оновлення активної частини основних засобів для запобігання виробничих ризиків через вихід з ладу техніки; розвиток самострахування ризиків; розвиток інфраструктури зі зберігання продукції; розширення рослинництва з метою зниження ризику псування продукції; прогнозування ринкової кон'юнктури; диверсифікація виробництва.

Необхідно зазначити, що на мікроекономічному рівні управління розвитком сільськогосподарського виробництва в умовах ризику найбільш ефективно може здійснюватися в рамках фінансово стійких господарств, здатних використовувати інформаційно-комунікаційні технології, концентрувати значні фінансові ресурси, формувати відповідні служби, які могли б планувати і проводити заходи щодо ризикозахищеності. Однак, з огляду на невелику частку таких господарств в загальному числі сільгосптоваровиробників, доцільно формувати міжгосподарські служби координації і управління ризиками.

Список використаних джерел

1. Лисенко В. Корпоративна стратегія управління ризиками в агробізнесі [Електронний ресурс] / В. Лисенко // *Agricultural and Resource Economics : International Scientific E-Journal*. – 2017. – Vol. 3. – No. 4. – Pp. 97–108. – Mode of access : www.are-journal.com.

2. Жмурко І. Ризики в аграрному секторі та необхідність їх страхування [Електронний ресурс] / Інна Жмурко // *Економічний дискурс: Міжнародний науковий журнал*. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: http://sophus.at.ua/ED_2017_1/zhmurko_inna_riziki_v_agrarnomu_sektori_ta_neobkhi.pdf.

3. Євтушенко Г. В. Особливості управління ризиками в аграрному секторі економіки [Електронний ресурс] / Г. В. Євтушенко, Н. Я. Тимків, А. А. Шешеня // *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету* – Режим доступу до ресурсу: <http://www.vestnik-econom.mgu.od.ua/journal/2016/17-2016/12.pdf>.